

בס"ד. טבלת-סיכום לקו"ש חלק י"ז, פרקי אבות פ"ד – ריצה לדבר מצוה

	ג' דרגות בריצה	הקושיות	הביאור
			זריזות באופן דריצה מראה שהשמחה וחיות בקיום המצוות הוא למע' מדוה"ג, וזה שייך רק במי שעומד בביטול בלתי רגיל
א. שו"ע אדה"ז או"ח סי' צ' סי"ב			
<u>1</u>	מצוה לרוץ לבית הכנסת	הובא בשולחן ערוך	ריצה ברגליו כפשוטו – חיוב על כ"א (גם אם אינו אפי' בדרגת דעת תחתון. וראה לקמן)
<u>2</u>	וכן לכל דבר מצוה	[א"כ] למה מביאו בקשר לבית הכנסת?	לפי שתפילה הו"ע התדבקות בה, ועי"ז יבוא לדעת את ה' ולריצה במצוות אחרות (וראה לקמן)
<u>3</u>	שנא' נרדפה לדעת את ה"י	למה מביא מקור לדין, הרי אי"ז דרכו של אדה"ז להביא מקור?	אי"ז מקור אלא טעם, ובב' ענינים: א. שע"י דעת ה' – דעת עליון – נעשה ביטול ויוצא ממדוה"ג ובא לידי ריצה. ב. גם אם אינו בדרגת דעת עליון, אבל ע"י שירגיל א"ע לרוץ, זה יביא אותו לדעת את ה' ולריצה במצוות אחרות
ב. פרקי אבות פרק ה משנה כ', ובטור ושו"ע אדה"ז בתחילתו			
<u>4</u>	ר' יהודה בן תימא אומר	בפרקי אבות ובטור ושו"ע	מילי דחסידותא ולכן כ' "הוי" ולא "מצוה", (אבות), אבל שוה לכל נפש (שו"ע) – ע"ד הענין "שכל טומאות שבעולם אינם מטמאים דער מודה אני פון א אידן"
<u>5</u>	הוי... רץ כצבי...	מה החידוש על מ"ש בשו"ע?	מדובר לא רק על הריצה כפשוטו אלא גם על התוכן הפנימי של הריצה, החיות ושמחה בלתי מוגבלת בעשיית המצוה
<u>6</u>	לעשות רצון אביך שבשמים	ולא כתוב "לעשות מצוה"	מדובר על כללות המסירה ונתינה בתחילת היום – לפני מודה אני – לעשות רצון ה' שצ"ל בחיות ושמחה בלתי מוגבלת
<u>7</u>	ג. פרקי אבות פרק ד' משנה ב'		
<u>8</u>		(רק) במשנה	מילי דחסידותא ולא שוה לכל נפש.
<u>9</u>	בן עזאי	הקשר לבעל המאמר	עבודתו באופן דרצוא, לא עסק בפו"ר, הציץ ומת, דערהערט הנעימות והערבות שבכל מצוה (כדלקמן)
<u>10</u>	הוי רץ למצוה קלה	מה הפי' מצוה קלה?	המתבונן במצוה פרטית במשך היום (גם כשאינו מתבונן בהענין כללי דמצות אלא בהמצוה פרטית) צריך להביא לשמחה וחיות בלתי מוגבלת
<u>11</u>	קלה	וא"א "כלחמורה"	לפי שהנעימות הוא בכל מצוה לפי ענינה ואינו דומה א' להשני, והחידוש הוא שגם במצוה קלה (פרטית) צ"ל נעימות בלתי מוגבלת. (דלא כזהירות שצ"ל בכל מצוות בשוה, קלה כבחמורה)
<u>12</u>	שמצוה גוררת מצוה וכו'	למה אינו מתחיל עם שכר מצוה מצוה שמדבר על המצוה בעצמו ולא על התוצאה (ע"ד שלא לשמה) של המצוה?	להבין הנעימות שבמצוות יש ב' אופנים: א. ע"ד קרבת אלקים טוב. גודל הנעימות שבמצוה עצמה - שהיא מביא צוותא וחיבור עם הקב"ה
<u>13</u>	ששכר מצוה מצוה וכו'		ב. ע"ד קרית אלקים ל' טוב - שמרגיש שהוא מרוויח מזה, שנתחבר עם הקב"ה, וג"ז באופן בלתי מוגבלת ולכן זה הסדר. תחילה המצוה בעצמה ואח"ז מה שנוגע לו.